כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים כג.

לפי אכלו לפי אכלו לפי אכלו לפי אכלו [6]והתניא [7]במכסת נפשות מלמד [8]שאין הפסח נשחט אלא למנויין שחטו שלא למנויין יכול יהא כעובר על המצוה [9]תלמוד לומר תכוסו הכתוב [10]שנה עליו לעבב ואיתקש אוכלין למנויין זקני דרום לא מקשי וכי [11] לא מקשי נמי [12] מהא נמי אית להו פירכא ומה במקום שנטמאו בעלים בשרץ שמשלחין קרבנותיהם לכתחילה כהן שנטמא בשרץ אינו מרצה מקום שנטמאו בעלים במת שאין משלחין קרבנותיהן לכתחילה כהן שנטמא במת אינו דין שאינו מרצה [13] מיתיבי [14]מפני שאמרו נזיר ועושה פסח הציץ מרצה על טומאת דם ואין הציץ מרצה על טומאת הגוף במאי אילימא בטומאת שרץ האמרת שוחטין וזורקין על טומאת [15] שרץ אלא טומאת מת וקתני אין הציץ מרצה אלמא נטמאו בעלים במת אין משלחין קרבנותיהם לא אי דאיטמו בעלים במת ה"נ הכא במאי עסקינן כגון שנטמא כהן בשרץ אי הכי אימא סיפא [2]ניטמא טומאת התהום הציץ מרצה הא תני רבי חייא [16]לא דאמרו טומאת התהום אלא למת בלבד למת למעוטי מאי לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ לא למעוטי טומאת התהום דזיבה ואלא הא [17]דבעי רמי בר חמא כהן המרצה בקרבנותיהם הותרה לו טומא' התהום או לא הותרה לו טומאת התהום תפשוט דטומאת התהום הותרה לו דהא הכא בכהן קיימינא דרמי בר חמא ודאי פליגי תא שמע [2]ונשא אהרן את עון הקדשי' [18]וכי איזהו עון נושא

הכא נמי נייתי ק"ו ליפוק מהיקשא ועוד קשה היכי יליף טומאת שרץ דיחיד בק"ו מטומאת מת דיחיד הא טמא [3] גופיה דיחיד יליף עד ידי מתון וכי האי גוונא תניא בנגעים אב בפרק איזהו מקומן (נקמן דף נא.) דקתמר לן בדם כשר בהוריות ולבר בלמד בנגעים אב אינו מחור ומלמד בקל וחומר וי"ל דבעינא היא באיזהו מקומן והכא אם [4] נמר דילפי' קתמר ועוד י"ל דהאי מתון אינו בנגעים אב דאי הוי בנגעים אב מ"כ יאכל ביחיד בכניבור **זקני** דרום **לא** מקשי. וחקני דרום מנאי הוו ופליגי אמתני' דתמיד נשחט (פסחים דף פא.) דתנן השוחט ועולים ועטמאים פסול אי נמי פכירא להו כר' נתן ונים להו הא דקתמר הש"ס בכילד לוקין (שם דף עח:) דמודה ר' נתן היכא דגכרא לא חזי: **מפני** שאמרו נזיר ועושה **פסח**. אע"ג דפרסי' זקני ד[1] דרום מנאי היא אפיכרא [5] דקיפא סמיך דנטמא טומאת התהום מלבה (דכולי עלמא אית להון [6] טומאת התהום מלבה) דהיכלכתא גמירי לה כדאיתא פרק כילד לוקין (פסחים פ:) וכן בריימתא דר' חייא לא אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד הא דתניא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף במאי אילימא בטומאת שרץ האמרת שוחטין וזורקין על טומאת [7] שרץ אלא טומאת מת וקתני אין הציץ מרצה אלמא נטמאו בעלים במת אין משלחין קרבנותיהם לא אי דאיטמו בעלים במת ה"נ הכא במאי עסקינן כגון שנטמא כהן בשרץ אי הכי אימא סיפא [2]ניטמא טומאת התהום הציץ מרצה הא תני רבי חייא [8]לא דאמרו טומאת התהום אלא למת בלבד למעוטי מאי לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ לא למעוטי טומאת התהום דזיבה ואלא הא [9]דבעי רמי בר חמא כהן המרצה בקרבנותיהם הותרה לו טומא' התהום או לא הותרה לו טומאת התהום תפשוט דטומאת התהום הותרה לו דהא הכא בכהן קיימינא דרמי בר חמא ודאי פליגי תא שמע [2]ונשא אהרן את עון הקדשי' [10]וכי איזהו עון נושא

לכך נדיעבד כשר ומיירי בריימתא דר' חייא [11] [בטומאת התהום דלא מיטמין] כהן בטומאת ולדי של שרץ אי נמי בטמא בשביעי שלו אינו מרצה ביחיד אפי' בדיעבד (שהרי אינו מרצה בתמיד) דהא מכפרין כמתכפרין וליכור טומאי שרץ או בשביעי של מת לא עבדי בטומאת אלא אינו מרצה קרבנותיהם על ידי טהורין כיון דחזו לאורחא אבל בטומאת התהום מרצה כהן ביחיד אבל בנעלים לא מתוקמא בריימתא דר' חייא דכיון דשומטין חוזרין על טומאי שרץ ושולחים קרבנותיהם ביד טהורים אחר הילוי לית שייך וגם טומאת התהום נמי לא שריא לה לתעבד אינה גופייהו כיון דשומטין חוזרין עליהן ומלו למעבד ע"י טהורין ועוד יש לפרש דמיירי בכהן שקיבל הדם בטומאת התהום דמת שמרבה לכתחילה לזרוק ולא מהדרי אטהורין אפי' אינא כהן טהור הא טומאה ידועה לא מרצה לכתחילה אלא מהדרינן אטהורין דטומאת התהום דמיה היא בציבור [12] וכי האי גוונא צריך לפרש בפרק כילד לוקין (שם פא.) דבעי התם כהן המרצה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא הותרה ומאי קמיבעיא ליה הא קיימא לן במועדו אפי' בטומאת אלא אי יכול לזרוק בטומאת לכתחילה קמיבעיא ליה דדבריהם אפי' **טומאת** התהום

דזיבה. פ"ה כגון רלה בין השמשות של י"ג [13] ספק טולה מן היום או מן הלילה ואין כאן אלא רלייה אחת ספק מליה מן היום ומן הלילה ויש כאן שתי רלאיות דזב טמא בימים ובראיות וקשה דבפרק כילד לוקין (נ"ז שם) לא מני מסכת ברכי יוסי טומאת התהום [14] ולימא כי האי גוונא ונראה לי ברו"ך דבעינן שהספק לא יהא נודע עד לאחר שחיטה [15] פשיטא דאיתא בין השמשות סוף יום שלשה עשר הא בעינן טומאת [16] התהום שלא יהא אחר מכיר בסוף העולם לכך בעי התם בשלמא לרבנן משכחת לה דשחטו על זב בשביעי שלו דשוחטין וזורקין על טמא שרץ ואח"כ רלה וסותר אבל לר' יוסי דאמר מקצת היום כולו ומכאן ולהבא מעמא ולא סתר מידי [הכי משכחת ליה] ורבינו הקשה לימא שרלה לפני שחיטה ושחטו עליו וחזר הזב ורלה שניה דסתר אפי' לר' יוסי ולריך לאנות שבעה זב תלו בראיות וליכא לא תחילת היום בטהרה ולא סוף היום ולדידי אתי שפיר דכיון דרלה בצפרא מיד היה ספק אולי יבלה עוד ביום [17] והוי כגולם הספק קודם שחיטה וכיבוי מתרץ בזה דכיון דרלייה לשונא אינה מעמא בטמאת ח"מ מועיל לו מה שחטו וזרקו עליו אע"ג דרלייה שניה מצטרפת לראיות לחייבו מנין שבעה מכל מקום לעולם היה קרוי טמא שרץ בשעת עשיית הקרבן וגם אחר כן לא פקע שמו ולא ידי פסחו וקשה עם פירושו [18] משמעתין (כהן המרלה בציבור [19] היא) וי"ל כגון שרלה אחת ביר"ג ובעל והעריב שמשו ושחט למחר בספח ואחרי כן רלה שניה ומצטרפת ואין זה קרוי עודע הספק קודם שחיטה כיון שעהור גמור בשעת שחיטה ולכה לשמיר אולי יבלה לשני [20] ימים ומצטרפין דלר' [21] יוסי אינה מצטרפת לראשונה. ברו"ך:

[מעוכבן] מלבלה קרבנותיו בבכל טומאת שרץ בדבר כחיב וכי יחוה מת עליו בפתם מפתים וכו' (בחתר ה, ט) [סיתר] והביא קרבן טומאתה אבל בטומאת שרץ אינו מעבר ומביא קרבן טומאתה. דיל דטומאת שרץ בקלתר ר"ל מעין טומאת מת כגון טמא מת בטומאת שרץ דיל דטומאת שרץ בקלתר ר"ל מעין בטומאת מת. ולא מלבלה לא מרץ (בכיבוי שלו, ולא"ם הבלה לא מרץ (בכיבוי שלו, ולא"ם הבלה לא מרץ (בכיבוי שלו, שהרי הוא מלבה כל מיתתו ולאיו מביא קרבן הגלתו בר שיטמה בלי מיתתו לאחריה, ר"ל) מבלה קרבן טומאתה קרבן מרלות (לתיתר) שמחטו עליו בכביבי שלו, שהרי הוא מלבה כל מיתתו ולאיו מביא קרבן הגלתו בר שיטמה בלי מיתתו לאחריה, ר"ל) מבלה קרבן טומאתה ולא"ם מעמה בר' מרלות דמיתר לבלה כל מיתתו בטהרה ומביא קרבן הגלתו, (וכרי) כגר עבר הרבה ימים הלא הי בביבי שלו. ולמה לתיתר לבלה מלבה בטומאת הגוף בבנגעים בבלתו לבלה כל מיתתו בטהרה ומביא קרבן טומאתו לבלה מלבה בטומאת מסם ובסי מרלים הלתר הלא הי בבביבי שלו לאיו בבלה לאיו לא לבלה מלבלה מבלה בבלה בבלה ב